

Mon dette er specielt godt for barnet? Ganske vist må man da formode, at her er tale om en særdeles sjældent forekommende situation, men det forandrer altså ikke, at man bliver nødt til at tale om principperne også bag det forslag.

Hvis der er en ting, man kan være sikker på, når det gælder regler, som regulerer familieforhold, så er det, at nogle vil misbruge dem. Prøv bare at følge debatten om reglerne om forældresamvær! På den ene side findes der et uhyggeligt stort antal forældre, som saboterer samværet mellem barnet og den anden part, og på den anden side viser det sig nu, at der tilsyneladende også fastsættes samvær i sager, hvor den samværssøgende parts interesse ikke primært er rettet mod barnet, men i højere grad mod sig selv eller som chikane mod den anden part. Hvis bare alle voksne opførte sig som voksne, ja, så havde vi slet ikke brug for disse regler, som jo alligevel gang på gang kommer til kort.

Som nævnt synes vi i CD også, at man skal være opmærksom på, hvad man opnår med den foreslåede skærpelse af enlige mødres oplysningspligt. Det fremgår klart af forslaget, at der trods det, at det ikke længere vil være strafbart at undlade at give oplysninger om mulige fædre, alligevel er tale om en tilsigtet klar skærpelse af hidtidig praksis.

Selvfølgelig er vi enige i, at børn er bedst tjent med både en fader og en moder, men gælder det i alle tilfælde, må man spørge sig. Det mener regeringen jo heller ikke, eftersom man, hvilket i øvrigt også er særdeles fornuftigt, vil udelukke faderskab for personer, som har fremkaldt graviditeten gennem en sædelighedsforbrydelse m.v.

Noget helt andet er så det rent principielle i at tvinge mødre til at sidde i statsamtet eller i retten og udbrede sig om deres seksualpartner. Man kan stille det spørgsmål, om det er samfundet, der skal gøre det, og hvem det er, man gør det for. Til syvende og sidst mener jeg, at det snarere er et spørgsmål om tillidsforholdet mellem moderen og barnet, når den tid kommer, hvor barnet gerne vil have besked. I CD synes vi, at den del af forslaget skal overvejes meget grundigt, og det vil vi også gøre.

Vi synes altså, at et sådant forslag som det her fortjener at blive tænkt og forhandlet grundigt igennem, og derfor er det også med glæde, vi har konstateret i CD, at justitsministeren ikke ønsker at få det hastet igennem inden denne

samlings slutning, men at det bliver fremsat på ny.

Elisabeth Arnold (RV):

Årsskiftet 1999-2000 har været præget af mange tilbageblik på århundredet og årtusindet, der svandt.

Et af de lovforslag, vi skal behandle her i år 2000, er om børns retsstilling. Det lyder uskyldigt og tilforladeligt, men rummer i virkeligheden et opgør med århundredgamle regler for, hvordan et barn stilles i forhold til sine forældre. Blandt de mange ændringer, der er sket i vores samfund i det gamle århundrede, er de, der er sket på familieområdet, nok de mest fundamentale. Effektive præventionsmidler, fri adgang til abort og kvindernes indtog på arbejdsmarkedet har banet vejen for et andet familiemønster, hvor børn er ønskede og planlagte, og hvor det livslange ægteskab med én forsøger er afløst af mere midlertidige forhold, hvor de voksne som hovedregel er selvforsørgende og kun har fælles pligter over for børnene.

Moralbegreber og samlivsformer har ændret sig. I dag fødes 40 pct. af alle børn i Danmark uden for ægteskab, men størstedelen af forældrene bor alligevel sammen i faste forhold. De 60 pct. af børnene, der fødes i ægteskab, får moderens ægtemand som fader, og moderen og faderen har fælles forældremyndighed.

Da langt de fleste forældre lever sammen, når barnet fødes, og da også ugifte forældre kan vælge fælles forældremyndighed, hvis de er enige om det, er resultatet, at 90 pct. af alle børn, der fødes i Danmark, har forældre med fælles forældremyndighed.

Her ved starten af det 21. århundrede kan man altså konkludere, at 90 pct. af alle børn, der fødes i Danmark, har to forældre, der gerne vil deles om ansvar og pligter, og at forældre ikke er særlig optaget af, om der foreligger en vielsesattest eller ej. Er der et barn, er der også et ansvar. Sådant er udgangspunktet for de ca. 65.000 børn, der fødes i Danmark.

Befolkningens livsformer og adfærdsmønster har bevæget sig, men lovgivningen er stadig væk en afspejling af vores bedste forældres familiemønster. Det rettes der op på. Fremover skal der ikke føres faderskabssager, når et ugift par får et barn og der skal findes en fader. Moderen og faderen kan i forbindelse med barnets fødsel erklære, at de vil påtage sig ansvaret og omsorgen for barnet, og dermed har barnet fået